

Sygn. akt IV KK 231/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **Ł. P.**

ukaranego z art. 92a k.w. w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 3 ustawy z dnia 5 stycznia 2011r.

o kierujących pojazdami, art. 97 k.w. w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 11 lipca 2022 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść ukaranego od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w R.

z dnia 28 lutego 2022 r., sygn. akt III W [...],

- 1. uchyla wyrok nakazowy w zaskarżonej części, tj. dotyczącej orzeczenia o karze i środku karnym oraz przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania;**
- 2. obciąża Skarb Państwa wydatkami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Ł. P. został obwiniony o to, że

„w dniu 4 stycznia 2022 roku około godziny 08:32 w R. na ul. P. jako kierujący pojazdem marki C. o nr rej. [...] przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 25 km/h, jadąc z prędkością 75 km/h w miejscu, gdzie dopuszczalna prędkość ograniczona jest administracyjnie do 50 km/h, tj. w obszarze zabudowanym, nie posiadał wymaganego przepisami uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi oraz pomimo obowiązku nie korzystał podczas jazdy z pasów bezpieczeństwa,

tj. o wykroczenie z art. 92 a k.w. w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r. ze zm., art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 3 ustawy o kierujących pojazdami z dnia 5 stycznia 2011 r., art. 97 k.w. w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r. ze zm.”

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem nakazowym z dnia 28 lutego 2022 r., sygn. akt III W [...], uznał obwinionego Ł. P. za winnego popełnienia cytowanego czynu i za to na podstawie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. przy zastosowaniu art. 2 § 1 k.w. wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 800 (ośmiuset) zł.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze oraz w zakresie braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, na niekorzyść obwinionego Ł. P.. Zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 94 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w., polegające na nieorzeczeniu wobec obwinionego Ł. P. obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do czego zgodnie z treścią przywołanych przepisów, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2022 r., Sąd był zobowiązany w sytuacji uznania obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.;

- art. 94 § 1 k.w., polegające na wymierzeniu obwinionemu, za wykroczenie popełnione w dniu 4 stycznia 2022 r., na podstawie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. przy zastosowaniu art. 2 § 1 k.w., łącznie kary grzywny w wysokości 800 (ośmiuset) zł, podczas gdy zgodnie z treścią art. 94 § 1 k.w., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2022 r., kara grzywny mogła być wymierzona w wysokości nie niższej niż 1 500 (tysiąc pięćset) zł”.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Zgodnie z art. 94 § 3 k.w. „W razie popełnienia wykroczenia, o którym mowa w § 1, orzeka się zakaz prowadzenia pojazdów”. Przepis ten w przywołanym brzmieniu obowiązuje od 1 stycznia 2022 r., w związku z wejściem w życie art. 3 pkt 9 lit. c ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2328). Tym samym, od tego momentu, istnieje obowiązek orzekania zakazu prowadzenia pojazdów w wypadku prowadzenia pojazdu mechanicznego na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie mając do tego uprawnienia. Tego jednak – na co słusznie wskazał autor kasacji - Sąd Rejonowy w R. nie uczynił.

Na aprobatę zasługuje także zarzut dotyczący naruszenia art. 94 § 1 k.w. W myśl tej regulacji, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2022 r. (art. 3 pkt 9 lit. c ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. poz. 2328), „Kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd mechaniczny, nie mając do tego uprawnienia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 1500 złotych”. W zaskarżonym wyroku nakazowym, wymiar kary grzywny wynosił jedynie 800 zł. Wobec treści art. 94 § 1 k.w., skarżący zasadnie podniósł, że brak było normatywnych podstaw do wymierzenia takiej kary.

W tym stanie rzeczy nie budzi wątpliwości zasadność zarzutu naruszenia prawa materialnego, tj. art. 94 § 1 i 3 k.w., które w oczywisty sposób miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środku karnym.

W postępowaniu ponownym Sąd rozpoznający sprawę w uchylonej części dążył będzie do zapoznania się z obowiązującymi przepisami prawa i uniknie tak rażących błędów.

[as]